

MIDZOMERNACHTEN factor 24

DOOR FRANK BUYSE
FOTO'S KRIS VAN EXEL

Voor de vijfde zomer op rij wordt hotel Thermae Palace in Oostende ons tweede verblijf voor boeiende babbels met bekende gasten. Deze jubileumeditie van Midzomernachten krijgt een hele streep zonnecrème. Factor 24, zeg maar. Het mocht deze keer wat luchtiger en zomarser. Over werken en loslaten, over hun vakanties, hun reizen, hun vrije tijd, hun geluk(jes).

ANN WAUTERS

“De zee is voor vissen.
Niet gemaakt voor
mensen. Maar
ik evolueer!”

Vandaag starten in Parijs de Olympische Spelen, maandag spelen in Rijsel de Belgian Cats die in de eerste oefenmatch tegen Duitsland hun medaillekansen opblonken. De hevigste supporter zal Ann Wauters (43) zijn. Belgische sportlegende, basketicoon, oppercat en voorzitter van de Atletencommissie BOIC. En intussen even energiek en enthousiast spreker voor organisaties en bedrijven als ze meer dan twintig jaar basketbal speelde over de hele wereld. En moeder van drie kinderen. Heeft de lachgrage – zie die spontane handenstand op het strand – praatvaar eigenlijk nog wel vrije tijd?

Meer dan twintig jaar – de olympische kwartfinale tegen Japan in 2021 was haar laatste match – was Ann Wauters onze Oppercat, vandaag is Emma Meesseman dat. En het zal volgens Wauters ook aan de Ieperse liggen of de Cats op de Spelen een medaille pakken. Al krijgen ze in Rijsel met Duitsland, de Verenigde Staten en Japan al in de groepsfase zware brokken. “Maar ik geloof écht in een medaille. Goud wordt moeilijk, Amerika is buiten categorie, maar alle andere landen kunnen we echt wel aan. En een medaille zou leuk zijn voor jullie (knipoogt): de helft van de ploeg is nog steeds West-Vlaams. Meesseman, Linskens, Billie en Becky Massey, Vanloo en Ramette: dat maakt zes.”

En zelf is Ann eigenlijk ook meer West-Vlaamse dan Waaslandse, ze woont al meer dan tien jaar met echtgenote Lot en hun drie (basketende) kinderen Vince en Lou, allebei 13, en Dree (10) in Bellegem (Kortrijk). Druk gezinnetje dus, maar Wauters, intussen ook voorzitter van de Atletencommissie BOIC blijkt ook na haar spelerscarrière nauwelijks te stuiten: eerst werd ze in de WNBA (Amerikaanse vrouwencompetitie) assistent-coach bij Chicago Sky en momenteel houdt ze buiten de schoolvakanties drie tot vier key notes (lezingen) per week over teamwork en leadership. “Maar indien er een opportuniteit als coach opduikt, gaan we dat bekijken, hoor.”

Hoe kunnen we nu een gesprek over vakantie en de geneugten van het leven houden als jij in al je keynotes uitroept ‘Elke dag door hard werk een verschil maken!’? (meteen enthousiast) “Terwijl ik het gevoel heb dat ik in mijn leven nooit ook maar één dag heb gewerkt!”

Je wil de hele wereld motiveren om elke dag hard te werken maar je weet niet wat werken is?

“Er zit een paradox in, hé! (lacht) Maar ik méén dat. Als speelster had ik een talent, raakte ik gepassioneerd en kon ik mijn ambities waarmaken. Heb ik ook wel keihard aan gewerkt, maar het voelde nooit als een job. En nu heb ik nog steeds dat gevoel. Het is gewoon heerlijk ook mensen en organisaties buiten de sport te leren kennen, te motiveren en te inspireren.”

Je vrouw Lot zegt dat je je tijdens je basketcarrière ontzettend veel hebt moeten

opofferen, maar desondanks was het geen job?

“Dat waren geen opofferingen, dat waren keuzes. Die maakte ik ook nog na mijn spelerscarrière. Je gezin twee maanden achterlaten om te gaan coachen in Amerika is niet leuk maar het blijft een keuze.”

Toen je in de WNBA debuteerde, zei je wel: mijn sport is mijn job geworden.

“Ik was pas 19 jaar, had nog nooit een tegenslag gekend, was graag gezien, kreeg al op mijn 17de na mijn middelbaar een contract waarbij ik dacht ‘waw, ik krijg dat om te basketten?! En toen kwam ik in Amerika in een nieuwe realiteit, in een wereld die ik niet kende. Harder, minder familiaal, moeten vechten voor mijn plaatsje... Maar extra trainen, extra poweren... die intrinsieke drijfveer maakten die ‘job’ dan weer plezant.”

“Ik wil geen tijd meer verdoen, ik heb tijdens mijn spelerscarrière te veel uren op hotelkamers moeten doden”

Brengt ons al meteen bij schrijver William Burroughs: als je nooit hebt gewerkt is het leven voor jou een vakantie tussen twee eeuwigheden? Nu jij! (denkt na) “Hoe verwoord ik dat? Dankzij het basket heb ik heel veel kunnen reizen, dat

doet al aan vakantie denken. Binnen één jaar van de ene grote competitie naar de andere, van de ene cultuur naar de andere. Op verplaatsing kom je nauwelijks uit het hotel of de sporthal, maar in Amerika, Rusland, Zuid-Korea... heb ik gewoon. Ik kon er, nieuwsgierig zijnde, de tijd nemen om die culturen te ontdekken, steden te bezoeken, lokale mensen leren kennen... Deed ik nochtans in het begin niet, mijn rust was heilig. Tot ik van teammates leerde dat eens het stadscentrum bezoeken of met een vriendin een koffie drinken geen kwaad kon voor mijn prestaties. Dus Burroughs had wel wat gelijk.”

En ben je nu op vakantie nog steeds even nieuwsgierig?

“Ik kan wel even aan het strand liggen maar dat mag toch niet te lang duren, ik wil ook in onze gezinsvakanties vooral samen dingen doen. Momenteel geniet ik wel ontzettend van de zomervakantie in eigen land. Ik was in juli nog nooit in België! Ofwel zat ik in LA, of in Chicago, of ik was weg met de Belgian Cats... Dit is voor mij een heel ander ritme: trager, geen gejaag, bij de kinderen thuis... Heerlijk! Al vraagt hun lawaai ook wel enige aanpassing, als ik mij op iets wil focussen moet ik mij echt afzonderen. Maar ik heb nu tijd om inspiratie op te doen, om na te den-

De vakantiefoto

"Ik vond het niet zo moeilijk en koos meteen voor een foto van onze reis naar Zuid-Afrika in de kerstvakantie van vorig jaar. Omdat dat land mij heel hard is bijgebleven. Omdat de kinderen ongelooflijk opgingen in de safari's. Omwille van de grootse natuur. Omwille van het zo herkenbare taaltje dat ze er spreken.... Het was Kathleen Aerts van K3 die de reis met ons busje had georganiseerd. Spannend! Plots zat de weg vol aapjes! Dat te kunnen delen met je kinderen: fantastisch!"

ken, om eens met Lot naar Werchter te gaan... Was ik nooit geweest! Lenny Kravitz: geweldig!"

Aha, je bent een muziekiefhebber? Een rapfan ook, aangezien die jaren in het Amerikaanse basketbal?

"Een sporter heeft altijd muziek nodig om zich op te peppen. Maar mijn voorkeuren zijn zeer gevarieerd. Meezingers, pop, R&B, ik heb in Amerika Adèle gezien... Maar rap lust ik minder. Al zeker niet de zware rap die in Amerika in onze kleedkamers werd gespeeld. En al helemaal niet sinds ik mama werd. Hun vrouwonvriendelijke teksten zijn er vaak echt over, vind ik."

Lees je vaak?

"Ik ben niet zo'n grote lezer, ben meer into interessante podcasts of audioboeken. Over peoplemanagement en zo. Ik wil altijd iets opsteken uit wat ik lees. Lot leest wél supergraag fictie en ik probeer haar romans dan ook wel eens, maar dat lukt mij niet. Ik hou ook niet van romantische films en zo. Dan liever een documentaire of iets waarvan je nog iets kan opsteken. Van *Ted Lasso* op Netflix, die dramaserie over een Amerikaanse voetbalcoach die niets van voetbal kende maar successen haalde dankzij zijn steengoed peoplemanagement, heb ik wel kunnen genieten. En *Painkillers*, een drama over de oorzaken en gevolgen van de opiatepidemie in Amerika vond ik ook interessant. Ik heb gewoon inspiratiemomenten nodig. Ik hoor iets over Artificiële Intelligentie en ik wil daar meteen meer over weten! Die mindset dus. Zelfs iemand die met passie over koken spreekt, kan mij helemaal begeistern, al heb ik niets met koken. Of over technologie waar ik ook niets van ken. Weet je, ik wil geen tijd meer verdoen. Want

ik heb tijdens mijn spelerscarrière te veel uren op hotelkamers moeten doden met zinloze programma's of domme series op Netflix. Verloren tijd. Ik ga eens iets heel gevaarlijks zeggen. Voetbal op televisie: oh neen! Dan ben ik wel een sportliefhebber en

"Momenteel geniet ik ontzettend van de zomervakantie in eigen land. Ik was in juli nog nooit in België"

supporterde ik op het EK wel voor de Rode Duivels maar hoe saai was dat? Dan zit ik meteen weer te tokkelen op mijn gsm. Ik kan maar moeilijk loslaten."

En wil je na al je omzwervingen ook nog graag de rest van de wereld ontdekken of is Bellegem Bos intussen voldoende?

"Oh neen! Ik heb nog veel van de wereld niet gezien. Op mijn bucketlist: heel Zuid-Amerika. Nog nooit geweest. Australië. Zuid-Oost-Azië... Ik zou ook graag nog eens naar Canada willen, de natuur moet er geweldig zijn. Eens rondtrekken in een grote camper, heel basic, ik heb nog nooit gekampeerd in mijn leven. Maar ik vrees dat ik Lot niet meekrijg. (lacht) Ik ben ook meer een Ardennenmens, zij is meer voor de zee. Die

heeft wel iets, maar ik ga er nooit in. Deed ik zelfs niet op het fantastische Venice Beach, toen we in LA woonden. Mijn teammates zeiden niet voor niets *the ocean is for fish*, vond ik. Haaien zijn er voor gemaakt, mensen zijn gemaakt voor het land! (schater) Maar er is beterschap: ik heb begin deze maand op vakantie in Menorca elke ochtend voor de kinderen op gang kwamen met Lot een half uurtje in zee gedoken. Heerlijk! Een mens moet evolueren!" (lacht)

Nu nog de Noordzee! Jullie hebben toch een flatje in Oostduinkerke?

"Waar we maar heel zelden komen. Maar ik denk dat ik het puur uit nostalgie nooit zal kunnen wegdoen: het was, toen ik bij Valenciennes speelde, mijn eerste investering en het begin met Lot."

Spreken citytrips het nieuwsgierig aagje in jou aan?

"Minder. Te druk, te veel prikkels. Waardoor ik altijd zoveel mogelijk wil bezoeken en ik nooit uitgerust terugkeer."

Jan van der Borg, een professor toerisme, vindt dat je soms beter een paar uur in een lokaal café backgammon speelt dan vijf topattracties te bezoeken.

"Ik snap dat. Weet je, mijn pa was een wielierliefhebber, toen ik vroeger met mijn ouders op reis ging naar Zuid-Frankrijk, wilde hij alle cols van de Tour doen, waardoor we bijna nooit iets anders deden. Ik wil op reis wel wat zien en meemaken en

dat hoeft niet die top vijf te zijn. Maar achteraf kunnen zeggen: 'weet je nog, in New York, toen we op de 22ste verdieping stonden?' Dat zijn toch de momenten die bijblijven? Of mij eens laten onderdompelen in een museum, al ben ik geen kunstkenner. Zo heb ik eens in het Rijksmuseum in Amsterdam ná sluitingstijd de Nachtwacht bezocht, dat deed me wel iets, die schoonheid ontdekken. Zoals we in Bali ook tempels hebben bezocht. (enthousiast) We zijn afgelopen jaar met het hele gezin op vakantie geweest naar Zuid-Afrika en naar Bali. Zalig! De afwisseling van watersporten, cultuur en natuur. Vonden de kinderen ook heel leuk. Dát was voor mij écht vakantie. Want zó anders. Andere cultuur, andere mensen... ontdekken. De eerste dag checkte ik nog wel mijn mails en zo maar daarna kon ik echt twee weken wég zijn. Anders dan in ons buitenverblijf in Spanje waar ik dan wel probeer te rusten maar de routines er weer sneller inkruipt en ik weer bereikbaar ben."

Of je wil gretig ontdekken of je wil rusten. Ben je dan het type van alles of niets?

"Neen. Eerder het type 'alles met mate'. Dat was ook al zo in mijn spelerscarrière. Niet géén chocolade maar wel nu en dan een stukje."

En nu mag je beginnen aan de beste vol-au-vent van Oostende.
"Ja! Wist je dat men dat nergens ter wereld kent, ook niet in Frankrijk?"

"Ik heb nog nooit gekampeerd in mijn leven, en ik vrees dat ik Lot ook nooit zal meekrijgen in een grote camper"

Wist ik niet. Maar ik had ook nog nooit gehoord van een mommy break.

"Nam ik dus in 2011. Lot en ik zijn samen zwanger geweest, respectievelijk van Vince en Lou, tussen beide bevallingen zaten nauwelijks drie weken. Het jaar daarvoor speelde ik bij het Russische Jekaterinenburg, waar ik voor het eerst wat sleur voelde. Waarop ik mij niet liet leiden door het financiële en neen zei tegen een nieuw groot contract. De beste beslissing in mijn leven. We raakten samen zwanger en het werd een zalige periode. Ik had van mijn 18de tot mijn 30ste in het buitenland geleefd en eindelijk hadden we alle tijd om samen 'normale' dingen doen: op bezoek gaan bij familie, cocoonen, elke avond pudding eten. (lacht) Maar het mocht toch weer niet te lang duren. *That's me*. In 2012 trok ik alweer naar Valencia en er volgden nog tien jaar in verre landen. Ik

heb dat nu nog, hoor: eens een week geen keynotes is leuk maar daarna wil ik weer aan de slag. Gelukkig is Lot die als basketmanager veel thuis kan werken meer de 'mama' thuis, hoef ik niet zoveel thuis te zijn. We hebben daar een perfect evenwicht in."

En wat is er nog buiten je werk en je gezin?

"Ik fiets heel graag. Maar zeer recreatief, het moet leuk zijn, het mag niet regenen. En ik kan ook genieten van een goeie massage. (denkt na) Het liefste leer ik mensen uit een andere leefwereld kennen. En dan eens Wendy van Wanten (zit even verderop in *Brasserie Albert te dineren*, red.) terugzien vind ik zalig. Ik wil me nu op andere vlakken ontwikkelen. Loskomen uit de bubbel die de sportwereld vaak is. Ik voel mij nu ook minder basketter. Ik ben natuurlijk ontzettend dankbaar voor wat het basket mij heeft gegeven, maar ik mis het niet."

Even tussendoor: hoe ambitieus mag België op de Spelen zijn?

"Ik zit als voorzitter van de Atletencommissie ook wel eens aan bij de Raad van Bestuur van het BOIC en hoor dan over een mogelijk record aantal medailles en topacht plaatsen (7 en 26 op de vorige Spelen, de beste score sinds 1924, red.) en ik denk echt dat we beter gaan doen. We zijn in de breedte beter."

En is Emma Meesseman beter dan Ann Wauters was?

"Twee verschillende generaties vergelijkbaar, is moeilijk. Ik was nog een echte center speelster, onder de korf, Emma is anders opgeleid, completer. Maar het meest fantastische aan Emma is hoe ze altijd zichzelf blijft en iedereen meekrijgt. Dat is belangrijk voor een leider, dat iedereen ook luistert."

Ha, tijd voor een keynote over leadership? Of gaan we over naar een beleggingscursus? Was toch ook een hobby van je?

"Was eerder een interesseveld, ik heb toch geleerd dat je je daarin beter laat begeleiden door experts. Het is ook niet evident. Als profsporter heb je een atypische loopbaan, zonder opbouw. En je wil na je carrière toch eenzelfde levensstandaard aanhouden."

Wie is Ann Wauters?

Geen Belgische sporter won meer prijzen dan basketter Ann Wauters (Sint-Niklaas, 1980): ze verzamelde bij absolute topclubs in België, Frankrijk, Rusland, Spanje, Turkije, Amerika en Zuid-Korea niet minder dan 11 nationale titels, 10 nationale bekens, 5 Europese titels, 2 Wereldbekers en 1 WNBA titel, werd vijf keer verkozen tot Europees speelster van het Jaar ook en is recordhouder in drie verschillende categorieën in de Euroleague. Momenteel verzorgt ze keynotes over het hele land. Ze woont met haar vrouw Lot en hun drie kinderen Vince, Lou en Dree in Bellegem (Kortrijk).

Nog even terug naar dat leadership. Ik las ergens dat Jacques Platiau, ex-voorzitter van Castors Braine waar je in 2015 even speelde, en ex-general manager van IBM, jou omwille van jouw Emotionele Intelligentie meteen zou inhalen als directeur in zijn bedrijf.

"Ja, ook het bedrijfsleven interesseert me wel. Al was ik indien ik had doorgestudeerd meer de wetenschappelijke richting ingetrokken. Geneeskunde of zo. Ik had graag in een ziekenhuis gewerkt, ik kan goed crisissituaties aan, denk ik. Ik had zelfs momenten in mijn carrière waarin ik dacht: *allez, wat ben ik hier aan het doen, zou ik niet beter proberen de wereld te verbeteren?* Dat probeer ik nu wel te doen. In de overtuiging dat sport verbindend kan zijn. Ik ben al ambassadeur voor SOS Kinderdorpen, kinderen samenbrengen die niet aan sport kunnen doen. En op 29 september neem ik ook deel aan Warriors against Cancer in Kortrijk. Maar integratie, inclusie... wat zou ik nog meer kunnen doen, ik denk daar steeds meer aan. Ik vind dat mijn maatschappelijke plicht. En nóg een werkpunt." (lacht)

Volgende week: Yves Leterme.

Thermae (Palace) HOTEL
Met dank aan Thermae Palace, Oostende voor hun gastvrijheid.
Alle info: www.thermaepalace.be